

בבית המשפט העליון

מ"ח 8845/09

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: ד"ר שלמה שגב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש: עו"ד נבות תל-צור; עו"ד טל שפירא

בקשה למשפט חוזר,

לפסק-דין במחוזי (25-10-2009): [הפ 1566/09 ד"ר שלמה שגב נ' מדינת ישראל - משרד התחבורה - רשות הרישוי שופטים: יהודה זפט, עו"ד: נבות תל צור](#)

להחלטה בעליון (02-02-2010): [מח 8845/09 ד"ר שלמה שגב נ' מדינת ישראל שופטים: א' א' לוי, עו"ד: אפרת ברזילי, נבות תל צור, טל שפירא](#)

החלטה

המבקש עותר לבחון מחדש את הרשעותיו בחמש עבירות תעבורה אשר נעברו, כך על-פי טענתו, בידי אחיו ששוב אינו בין החיים, ושעשה בעבר שימוש שלא כדין במסמכיו. לא נותרה לו, כך המבקש, כל אפשרות זולת עתירה לקיומו של משפט חוזר, הואיל והרשעותיו הפכו חלוטות ושוב לא ניתן להשיג עליהן בדרך של פנייה לרשות המנהלית או לערכאת השיפוט המוסמכת. בפי העותר מענה חלקי לשאלה כיצד זה נגרמו אותן הרשעות, שתנאי להשתכללותן – ולהחזקתן של נאשם כמי שהודה בביצוען, הוא כי הקנס שולם ולחלופין עבר מועד ההשגה עליו בפני תובע או בפני בית-המשפט. המבקש מסביר, כי פנה בשעתו לרשויות התביעה בבקשה לביטול הודעות הקנס שנרשמו על שמו, אולם הייתה זו המשטרה שנמנעה מלברר את תלונתו נגד אחיו, עם היוודע דבר מותו. כך או כך, עיקר בטענתו של המבקש הוא שכל דרכי ההשגה הקבועות בדין כוחן יפה רק בטרם הרשעה ולא משזו הפכה מוגמרת.

דומני, כי בענין אחרון זה טעות היא ביד המבקש. הוראותיו של [חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), התשמ"ב-1982, קובעות כי חזקת ההודיה וההרשעה שבעקבותיה לא יחולו מקום בו נענתה בקשתו של נידון לביטול הודעת הקנס לאחר ששולם (סעיף 229(ח) לחוק), או בקשתו להישפט לאחר שחלף המועד הנקוב להגשתה של הודעה כאמור (סעיף 230). אין לקרוא הוראות אלו אלא כמאפשרות לרשויות המוסמכות להידרש לשאלת אשמתו של אדם, שאחרת נחשב היה כמי שהורשע בדין.

ברם, ברי בעיני כי כוחו של נאשם להציג ראיות לחפותו הוא כשלעצמו טעם ראוי לתמיכה בבקשות מן הסוג הנזכר. עיקר מצוי, אפוא, במצב הדברים המהותי, ומסתכם בשאלה כלום אדם חף מפשע הורשע בדינו, ולו משום שלא השכיל למלא אחר הוראות ההליך שבחוק. ממילא, החוק אינו קובע סדר קדימויות בין פעולות ההשגה האפשריות, היינו, אין הוא מחייב נאשם להקדים ולפנות לרשות המנהלית קודם שהוא מביא השגותיו בפני בית-המשפט. איני רואה, אפוא, הבדל מהותי בין פנייה לערכאות לצורך הארכת המועד להגשתה של הודעה בדבר רצון להישפט, לבין העמדתה של שאלת האשמה למשפט חוזר. ניתן היה, אמנם, לטעון כי אם כך הוא הדבר, מה משמעות יש למגבלת הזמן הנקובה בסעיף 229(א)(2) לחוק, ומקציבה 90 ימים להגשתה של הודעה בדבר בקשה להישפט. דומה, כי התשובה לכך מצויה בהמשכו של אותו סעיף, הקובע כי אם לא הוגשה ההודעה במועד, תיתוסף על הקנס תוספת פיגור. וכפי שכבר ציינתי, סעיף 230 לחוק ממילא מסמיך את בית-המשפט להידרש להודעה שכזו אף אם הוגשה בחלוף 90 הימים האמורים.

על יסוד כך, ולאחר שהגעתי לכלל דעה כי יש ממש בבקשה ובטעמיה, מסקנתי היא כי דינה להתקבל. שאלת אשמתו של המבקש תובא אפוא לבחינה בפני בית המשפט המחוזי בתל-אביב, אלא אם תסבור המשיבה, כסמכותה, כי לנוכח חומר הראיות הקיים שוב אין לעמוד על האישומים נגדו.

ניתנה היום, ט' באדר התש"ע (23.02.2010).

א' א' לוי 54678313-8845/09

ש פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 09088450_O02.doc אז
מרכז מידע, טל' 02-6593666 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)